

skaffe sig selv og deres Medborgere lige Anseelse med Andre i Staten, troer jeg, der er Mange blandt Geistligheden, som ikke gjerne see, at det skeer. Dette har vist sig paafaldende ved forskellige Leiligheder, og jeg troer at udtale en temmelig almindelig Mening, naar jeg har sagt det. Det er ogsaa aabenbart, at naar man lod Præsten alene have med Religionsunderviisningen i Skolen at gjøre, og skilte den anden Underviisning ud fra Præstens Virksomhed og ansatte Skoleinspektører, eller hvad man vilde kalde dem — Navnet er ligegyldigt — til for større Kredse at føre det Tilsyn med Skolen, som Præsten nu skal have, at da Skolen vilde gjøre forunderlige Fremskridt paa en forholdsvis temmelig kort Tid; jeg troer, den vilde finde sig friere stillet; den vilde finde sig, om ogsaa paa mange Steder mere i Indbildningen end i Virkeligheden, ligesom lettet for et Tryk, som hviler paa den, saalange den staaer under det geistlige Overtilsyn; man vilde kunne bevæge sig med friere Kræfter og føle sig opmuntret og opfordret til at gjøre større Anstrengelser, og det Hele vilde paa kort Tid vise gode Frugter. Dette Spørgsmaal ligger imidlertid i Fremtiden; men da der her er Tale om Valget af Præsterne, er det ogsaa et Spørgsmaal, som maa have Betydning som Betingelse for, hvorvidt man skulde gaae ind paa Lovforslaget og holde sig indenfor dets Grændser eller udvide dem. Da Ingen har erklæret sig imod Lovens videre Fremme, er det ikke fornødent for mig at forsvare, at den gaaer til anden Behandling.

G. Petersen: Ja, ogsaa jeg skal ønske, at Lovforslaget maa komme til videre Behandling, skjøndt jeg indrømmer, at jeg ikke har særdeles store Tanker om det betydelige Fremskridt, man fra adskillige Sider mener der vil derved bevirkes med Hensyn til et bedre Menighedsliv imellem Præsten og Menigheden; jeg anerkjender, at det kan være meget smukt, naar Menigheden kan være med at vælge sin Præst; men man maa ikke glemme, at det kun er en liden Trøst at være selv med til at vælge en daarlig Mand. Jeg skal for ikke at misforstaaes udtale min Mening derom noget nær-

mere; dersom man kender disse 3 Præster, som blive indskillede, eller ogsaa kun den ene af dem fra en fordeelagtig Side, saa er det en anden Sag; thi saa troer jeg, Menigheden vil vælge ham uden Hensyn til, om han er den dygtigste Prædikant ved Prøveprædikenen. Jeg kan ikke lægge nogen særlig Vægt paa disse Prøveprædikener, jeg er bange for, at det bliver, om jeg saa maa sige, en Art Komedie. Det er virkelig en Fristelse, man sætter disse Mænd i, at de for at faae et Kald skulle prædike saaledes paa Prøve paa en bestemt Dag; det kan vel være, at det vil blive meget velsignet og høitideligt; men, som sagt, jeg kan ikke sætte nogen Tillid dertil. Dersom det derimod er Tilfældet, at Menigheden ikke kender nogen af disse Præster isærveien, kan man ligesaagodt undvære Prøveprædiken, jeg idetmindste tør ikke tiltroe mig selv den Indsigt og Dygtighed at vælge derefter, og troer, at jeg meget let kunde blive bedraget ved at høre en Præst eengang prædike, da det som sagt er skrøbelige Mennesker ligesom alle andre. Jeg troer ikke, at man ved at have hørt en Mand en eneste Gang aflægge offentlig Vidnesbyrd, kan være istand til at sælde nogen Dom og af denne Prædiken slutte, at hans hele præsterlige Virksomhed vil stemme overeens med det, som man fandt den maatte efter denne Prædiken. Men paa den anden Side tør jeg ikke være med at standse og ødelægge et Fremskridt, som det er, der indeholdes i Lovforslaget, da det er en naturlig Ret for Menigheden at faae Indsigt paa de Mænds Valg, som den skal lønne, og som den overgiver sig til i en saa vigtig Sag. Der kom et mere vidtgaaende Forslag frem fra den ærede Rigsdagsmand, der talte igaar (Høgsbro), da han frygtede for, at naar Præsten skulde vælges paa denne Maade ved Majoritet, der da kunde blive en Minoritet, som kunde blive trykket, og at derfor Minoriteten burde have Lov til ogsaa at vælge sig en Præst. Det er Noget, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Balsfreds (Mourad) har udtalt sig alvorligt imod. Jeg troer heller ikke, at den Tid er kommen, at det kunde føre synderligt til Noget, skjøndt jeg ikke skulde være med til at forhindre det, naar man troede at burde